היינו דאיצטריך ליה לתנא למיתנא תרתי

דם"ד אמינא קרושת 🕫 הגוף לא פקעה בכדי

קדושת דמים פקעה בכדי אמטו להכי תנא

תרתי אלא אי אמרת אידי ואידי קדושת

דמים למה לי למיתנא תרתי השתא יש לומר

א) קדושין נט. בכורות מט. ל) קדושין כח: ב"ב קלג: ע"ז סג. תמורה כט: ב"מ ו. תוספתה דקדושין פ"ה, ג' [לה נמצה שס],

מוסף רש"י

שנתעכלו ואע"פ המעות. בתוך ל' יוס, דכי בעו קדושין למיחל ליתנייהו למעות. אפילו הכי חיילי .(בכורות מט.).

תוספות לימא תיהוי תיובתא דבו פדא דאמר פמטה מדושה בבדי. וא״מ פקערוקו שחבבו .וע מ אמאי לא פריך לעולא כמו לבר פדא מקדושת הגוף מהם דהם מבירם ליה תהות הנוף ל קדושת הגוף ל בכדי מההיא לא פקעה לאשה היום את אשתי וכו׳ משט היום מת משתי זכוי י"ל דאביי שהקשה לרבא קדושת הגוף לא פקע וקדושת הגוף לא פקע בכדי וכו' כדי לסתור דברי רבא שהיה אומר דמודה עולא דקדושת הגוף נמי לא פקע בכדי ומכל מקום לא קשה לעולא מההיא דהאומר לאשתו משום דלאו היינו בברייתא אלא מימרא (לעולא) ולכך לא פריך לעולה: אמר פרא ה"ק. סיפה הם לה אתר מעכשיו שלמים להחר ל' יום עולה הוי. פי׳ שלא אמר [אלא] לאחר שלשים ים עולה הרי יום עולה הרי זו עולה ואשמעינן חידוש אע"ג שלא אמר דיבורו בשעה שקדושה חלה דאימת חלה הקדושה לאחר שלשים יום ינדר חתר דיבור חת"ה '/ יוס: מידי דהוה האומר לאשה וכו'. וא"ת בשלמא סיפה מתרצה שפיר אלה רישה דהמר שור זה כל לי יום עולה לחתר שלשים יום שלמים אלמא דפקעה יום שלמים אלמא דפקעה קדושה בכדי והיכי מתרך לה ו"ל דהכי פירושא כל נה זי"ל דהכי פירושת ככ ל' יום עולה וה"ה דהוי עולה לאחר ל' יום נמי דקדושה לא פקעה בכדי וזימנין דהוי לאחר ל' יום שלמים כגון דאחר לאחר ל׳ יום שלמים ותו לא וכ״ת מרתי למה לי לא זו אף זו קתני לא זו דקדושת הגוף אלא אפילו קדושת דמים נמי לא פקעה וקשה דלשון לא משמע כן דמדקאמר כל ל' יום עולה משמע כל

ל' יום עולה דוקא אבל לאחר ל' יום לא הוי עולה

לכ"נ לר' אלחגן דרישא נמי הרי שור זה עולה כל יום מעכשיו ולאחר לי

יום שלמים הוי והוי תוך

יום שלנמים יאר והאר עון ל' יום עולה ולאחר שלשים יום שלמים אע"ג דקדושה

לא פקעה בכדי שאני הכא

טה פקשה בכנדי שמני הזכנ שבתוך כדי דיבור שהתפיסו לעולה אמר מעכשיו ולאחר

שלשים יום שלמים א"כ

כמו קדושת עולה אלא שלא נגמרה קדושת שלמים עד

התחיל קדושת שלמים

היינו דאילטריך וכו'. כי דאמינא להכי תני תרתי דבין קדושת הגוף ובין קדושת דמים פקעה בכדי: למה לי למחני חרחי השתח מקדושה חמורה לקדושה קלה פקעה. עולה שהיא חמורה לקדושת שלמים שהיא הלה: מקדושה קלה. כלומר שלמים דקלה לקדושת עולה שהיא חמורה מיבעית. אלא לאו חד להדושת

הגוף וחד לקדושת דמים דתרוייהו פקעי ותיובתא דעולא וליכא פירוקא: נימא מיהוי מיובמיה דבר פדא. דהכא אמר דאפי׳ קדושת הגוף פקעה בכדי ובר פדה אמר נקללו פודן פעם אחת דאפי׳ קדושת דמים לא פקעה בכדי: חסורי מיחסרא והכי קתני. האומר שור זה עולה כל ל' יום ומעכשיו לאחר ל׳ יום שלמים כל ל׳ עולה לאחר ל׳ יום שלמים דהואיל ואמר מעכשיו חל עליה שם שלמים מעכשיו ומשום הכי הוי שלמים לאחר ל' יום דקדושת הגוף פקעה בהכי בכדי הואיל ואמר מעכשיו אבל אם לא אמר מעכשיו שלמים לאחר ל׳ יום עולה הוי אפילו לאחר ל׳ יום (ג) דמקודשת לאחר ל' יום דהתם לא פקעה קדושת הגוף בכדי: דמקודשת. לאחר ל' יום דכי לא אמר מעכשיו דמיא להא האומר לאשה הילך פרוטה זו והתקדשי לי לאחר ל' יום דמקודשת לאחר ל' יום ואע"ג דנתעכלו המעות של קדושין שאינם בעולם הויא

מקודשת לאחר ל' יום ה"נ כי לא אמר מעכשיו אע"ג דהלכו להך שלשים יום של עולה השתא נמי עולה הוי. וסיפא דקתני לאחר שלשים יום עולה ומעכשיו ועד שלשים יום שלמים דלאחר ל' יום הוה עולה ופקע קדושת שלמים אע"ג דלא אמר מעכשיו התם משום דקדים ואמר ברישא לאחר שלשים יום עולה דכיון שהזכיר עולה תחלה נעשה כאומר מעכשיו הלכך לאחר שלשים יום עולה הוי. והכא הוא משום דאמר מעכשיו פקעה קדושה בתרוייהו בין בקדושת דמים בין בקדושת הגוף אבל בעלמא אפילו קדושת דמים לא פקעה בכדי ולא קשה לבר פדא ותיובתא דעולא כדקיימא קיימא: פשיטא. כלומר דכיון דמחסרת למתני׳ ותרלת דה״ק שור זה עולה כל שלשים יום ומעכשיו לאחר שלשים יום שלמים דלאחר שלשים יום שלמים הוי ולמה לי למימר שוב דה"ק אם לא אמר מעכשיו וכו' פשיטא דכיון דאמר נריך למימר מעכשיו ממילא ידענא דאם לא אמר מעכשיו לאחר שלשים יום שלמים הוי עולה: תריך לא לריכא. וי) דהא קמ"ל אי הדר ביה דאי הוה קתני כדקאמרת דלאחר שאמר שור זה עולה כל שלשים יום (כי לחחר שלשים יום שלמים אע"ג דהשתח הדר ביה ואמר מעכשיו הואיל ומעיקרא כשאמר כל שלשים יום עולה לא אמר מעכשיו קודם שאמר לאחר שלשים יום שלמים ולא כלום קאמר ואפי׳ לאחר ל' יום עולה הוי דהא קמ"ל דדוקא בעינן שיאמר בתחלה מעכשיו קודם שיאמר לאחר שלשים יום שלמים כדקאמר לעיל: הניחא למ"ד אינה חוורת. שאם עמדה ונתקדשה לשני בתוך שלשים יום אינה מקודשת לשני מני למימר מידי דהוה האומר לאשה וכו': אלא למ"ד חוורת. שאם עמדה ונתקדשה לשני בתוך ל' יום מקודשת לשני היכי מלי למימר דכי לא אמר מעכשיו לאחר שלשים יום עולה הוי. תריץ אפי׳ למ״ד חוזרת אפי׳ הכי התם אי לא אמר מעכשיו מעיקרא הוי עולה לאחר שלשים יום: דחמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט. וכיון דחמר מעכשיו עולה ולא אמר מעכשיו שלמים לא פקעה בכדי ולעולם הוי עולה: לבר פדה דהמר פדהן חוזרות וקודשות. וחפי׳ לחחר שנקללו חוזר ופודן:

מקדושה חמורה לקדושה קלה פקעה מקדושה קלה לקדושה חמורה צריכא למימר לימא תיהוי תיובתא דבר פדא דאמר לא פקעה קדושה בכדי אמר רב פפא אמר לך בר פדא הכי קאמר אם לא אמר מעכשיו שלמים לאחר ל' יום עולה הוי מידי דהוה יהאומר לאשה התקדשי לי לאחר ל' יום "דמקודשת ואע"פ שנתעכלו המעות פשימא לא צריכא דהדר ביה הניחא למ"ד אינה חוזרת אלא למ"ד יחוזרת מאי איכא למימר אפי' למ"ד התם חוזרת הכא שאני יי גדאמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט יתיב ר' אכין ורב יצחק ברבי קמיה דר' ירמיה ∘וקא מנמנם ר' ירמיה יתבי וֹקאמרי לבר פדא דאמ' פדאן חוזרות וקודשות תפשום

אדרבה לריכא רבה דמי דמי התם אע"פ שנתעכלו המעות מ"מ הא איכא גבה שיעבודא דכסף וכדאמרי׳ התם פרק האומר (קדושין נט.) הני זוזי לאו למלוה דמיין ולא לפקדון דמיין ומשום הכי מקודשת דהא המקדש בשטר ונתקרע השטר קודם ל׳ אינה מקודשת משום דכי חיילי קדושי ליכא שטרא והכא נמי כיון דבדיבורא בעלמא אקדשה כי אייל הקדש לימיה לדיבוריה וי"ל דאמסקנא סמיך דאמר דאמירתו לגבוה כמסירתו להדיוט הלכך פשיטא ליה דלא גרעה אמירה לגבוה מכסף קדושי דאשה מש"ה מקשי פשיטא: הניחה למחן דחמר חינה חוזרת. פלוגתה (דרב נחמן ורב ששת) [ד"ל דר" יוחנן וריש לקיש] בפ" החומר דקידושין (ד' נט.): הכח שחני דחמירתו לגבוה כמסירסו להדיוט. הלכך אפילו למ"ד התם חוזרת הכא לא מצי הדר ביה. וא"ת ותיהוי נמי כמסירה אכתי אמאי לא מצי הדר ביה כיון דלא חייל הקדש עד שלשים יום דנהי דאמרי׳ בכתובות (דף פב.) שובמליעא משוך פרה זו ולא תקנה לך עד לאחר שלשים דאי קיימא באגם לא קנה ובעומדת בחלרו קנה היינו דוקא בשלא חזר בו בינתים אבל חזר בו ודאי אפי׳ עומדת בחלרו מלי למיהדר ביה כיון דלא ן חיילן קנינא עד לאחר ל׳ יום ולגבוה נמי נהי דהוי כמסירה כיון דהשתא לא חייל אמאי לא מצי למיהדר ביה וי"ל דכי אמרי' כמסירתו להדיוט בקנין ממש של הדיוט קאמר וכמ"ד מעכשיו ולאחר

לאחר שלשים יום דהכי נמי א"ר יוחנן פרק האומר לקידושין (דף נח:) דהאומר לאשה הרי את מקודשת לי מעכשיו ולאחר שלשים יום שהקידושין מתחילין מיד ואין נגמרים עד לאחר שלשים יום וא"ת חינת לאחר שלשים יום הוי לגמרי שלמים כיון דקדושת העולה פקשה כדפרישית אלא חוך שלשים יום היכי קרב עולה בדקתני בברייתא לי יום עולה והלא יש כאן נמי קדושת עולה בהדי קדושת עולה כדפרישית שמעבשיו מתחכלין הקרבה הוי עולה בדקתני בברייתא לי יום שלה והלא יש מאן קדושת שלה דקתות עליו לא לענין הקרבה הוי עולה מועל ביו מי קדושת עולה מועלין בו אי נמי לענין שלא להקריב שלמים עליו מועל שלא להקריב שלמים עליו מועל ביום ועלה מועל הקדושין מיד שאני הכא שיש לקיים ולפרש מה שאמר מעכשיו גבי שלמים לא שיחלו ויתחילו שלמים מים החיי לבעל קדושת עולה מוך לי יום שלה ולאחר לי יום שלמים וסיפא ה"ק לאחר שלשים יום שלמים כל לי יום עולה ולאחר לי יום שלה ולאחר שלשים יום אלא לענין שתפקע קדושת שולה ולאחר שלשים יום הלא לענין שתפקע קדושת שלה ולאחר שלשים יום אלא לענין שתפקע קדושת שלה לאחר שלשים יום הלא לענין שתפקע קדושת שלה ולאחר שלשים יום הלא לענין שתפקע קדושת שלה ולאחר שלשים יום הלא לענין שתפקע קדושת שלה לאחר שלשים יום הלא לענין שתפקע קדושת שלה ולאחר שלשים יום הלא לענין שתפקע קדושת שלה ולאחר שלשים יום הלא שלשים יום אלא לענין שתפקע קדושת שלה ולאחר שלשים יום הלא שלשים יום אלא לענין שתפקע קדושת שלה ולאחר שלשים יום הלא שלשים שלשלים שלה שלשלים שלה ברישה בר שלשים יום אלה לענון מתפקע קדושת עולה לאחר שלשים יום והייג ברשא כל שלשים יום עולה עולחר שלשים יום אלוחר שלשים יום אלחר שלשים יום אלחר בלשים יום אלחר שלשים יום ואמר לי יום שלה מידי דהוה האומר לאשה הרי את מתודשת לי לאחר שלשים יום ואעריה עולדים לאחר שלשים יום ואמר לאחר שלשים יום ואמר שלה שלשים יום ואמר שלשים יום למית מחידת השובה לאחר שלשים ויום למית שלחידת השובה לאחר שלשים יום כמו גבי קידושין דחייל הקדושין לאחר שלשים יום כריא מתחילת לי יום) אפיה חייל הדבור מתחילת שלשים יום כמו גבי קידושין דחייל מוע משם דבידו להקדשו עכשיו בידו נמי לפדותו ולחור לבר פרא דאבור הוורות וקרושות. אלמא מלי אייש למיתר הרי זה הקדש לאחר שאפדט יה מקדש דבר שלא כל לעולם הואיל וכל אחן הייתר לאן אשםו אין בידו לקדשה לא דלמה שלח את למוע מדיע מוער ייד לאוער לאחר מוער שלח את מוער שלח לאחר שליות השתח לאחר מהוול לאחר שליות השובה שלח לאחר לעול החורות וקדושות אם כן הוה ליה למיפר להייל שלח של ברך לעול הדהל לעול אתר לעיל דחורות וקדושות אם כן הוה ליה למיפר לאחר שלא שלחורות וקדושות אם כן הוה ליה למיפר לאחר שלא שלחורות וקדושות מוען למוער שלחורות וקדושות אם כן הוה ליה למיפר שלות שלא שלח בידו לגבשה לעול אתר לעיל דחורות וקדושות אם לאחר לעול החורות וקדושות אם לאחר ביון שקלנו שוב איט פודן וא"מ ועול מי פליג אסתמא דהש"ם דפבירא לאחר היינו דוקא לענין דכיון שקלנו שוב איט פודן וא"מ ועל אלות מלחר היינו דוקא לענין דכיון שקלנו שוב איט פודן וא"מ ועול אלו מלאות (ב"מ כא). גבי וכמה אתר כ" ילחן וכרי:

אמר רב פפא הכי קאמר אם לא אמר מעכשיו שלמים לאחר שלשים יום עולה הוי וכו'. פי' סיפא אתינן לתרולי אבל רישא כדקיימא קיימא ולעולם דאמר לדמי ולא תקשי לבר פדא דמוקי לה בפדיון. אבל סיפא מתרלינן דה"ק לאחר ל' יום עולה ומעכשיו שלמים לאחר ל' יום תהא

עולה כדבריו אם לא אמר מעכשיו שלמים וקמשמע לן תרתי חדה דכי אמר לאחר ל' יום עולה בלחוד חייל ולה תימה כיון דלה קדוש השתה לה קדוש נמי לאחר שעתא דליתא אלא לבתר זמנא נמי חייל מדעם דהוה על האומר לאשה וכו' וקמ"ל נמי דדוקה כשלה המר מעכשיו שלמים הוא דהוי לאחר ל' יום עולה אבל היכא דאמר מעכשיו שלמים לא הויא לאחר ל׳ יום עולה. ומילי טובא קמ"ל בהא חדא דקדושת הגוף לא פקעה בכדי ולא מימא ה"מ קדושה חמורה דעולה דליתא אלא אפי׳ קדושה קלה דשלמים לא פקעה בכדי ומש״ה נקט קדושה קמייתה בשלמים ולה נקטה בעולה דומיא דרישא ולא תימא ה"מ היכא דאמר שור זה שלמים כל ל' יום דבכגון זה קדושת שלמים מתפשטת והולכת שאין לה מונע אלא אפילו כשהתפים בו לאחר מכן קדושת עולה סד"א חיילא דכי האי גוונא לא מקרי פקעה בכדי דאדרבה קדושה בתרא מעליא טפי והוי מן קדושה קלה לחמורה ועוד

שקדושת שלמים מיד שחלה על בהמה זו מנאה קדושת עולה שהיא מונעתה מהתפשט לאחר שלשים יום וסד"א דכל כי האי גוונא לא תהא בהמה זו נתפסת בקדושת שלמים אלא עד שלשים יום קמ"ל דאפילו כי האי גוונא קדושת שלמים לא פקעה בכדי. ולא תימא ה"מ כשהקדים קדושת שלמים לקדושת עולה כגון שאמר כל שלשים יום שלמים ואחר שלשים יום עולה דבכי האי גוונא דין הוא שתהא קדושת שלמים מתפשטת והולכת אלא אפילו היכא שהקדים ואמר לאחר שלשים יום עולה סד"א קדושת שלמים לא משכחא רווחא אלא שלשים יום ולא תחול יותר קמ"ל דכיון שבתוך כדי דבור אתר מעכשיו שלמים חיילא ליה קדושת שלמים ושוב אין מקום לקדושת עולה לחול כלל. ולאו דמשבשינן לה לברייתא אלא ה"ק מי שאמר לאחר שלשים יום עולה ומעכשיו שלמים ראוי הוא שתהא לאחר ל' יום עולה אלא אחר שאמר ומעכשיו שלמים זהו שמונע לקדושת עולה שלא תחול משום דקדושת שלמים לא פקעה בכדי שלא תאמר שזה שאנו אומרים שקדושת שלמים מתפשטת והולכת היינו משום שזה שאמר לאחר שלשים יום עולה אין בדבריו כלום דכיון דקדושת עולה לא חיילא השתא בתר שלשים יום נמי לא חיילא ולא ליהוי טעמא משום דלא פקעה קדושת שלמים בכדי דליתא דאילו לא אמר מעכשיו שלמים לאחר שלשים יום עולה הויא הלכך ודאי טעמא דמאי דאמר השתא דלא הוי עולה היינו משום דקדושת שלמים לא פקעה בכדי. כנ"ל ומנמוקי הרבה מן הראשונים למדחיו. וכ״ח מאי קמ״ל סיפא דלאחר שלשים מהני הא תנא ליה רישא כל שלשים עולה ולאחר שלשים יום שלמים י"ל אי מהתם ה"א דדוקא כי לא הדר ביה קמ"ל סיפא דאפי׳ הדר ביה נמי לא מלי למהדר וכדמסקי': מדעם דהוה על האומר לאשה וכו'. כלומר דכי היכי דהתם אע"ג דלא חיילא קדושה השתא חיילא בתר זמנא ה"נ אע"ג דלח חיילח קדושה השתח חיילה בתר זמנה: פשיטה. כלומר פשיטה דמהני כי התם ולמה ליה לתנא לאשמועינן. וא״ת מאי קמקשה פשיטא

ג א ב מיי' פ"ז מהלי אישות הלכה י סמג עשין מא טוש"ע אה"ע סי

מ סעיף א: ג מיי׳ פט״ו מהלי מעשה הקרבנות הלי א ופ"ט מהל' מכירה הלכה ופים משל מפינה שלפה [טוש"ע י"ד סי' רנח סעי' יג ובהג"ה]:

הגהות הב"ח

(מ) גמ' דס"ד אמינא קדושת דמים פקעה בכדי קדושת הגוף לא בכדי קדרשוג יותין פקעה בכדי אמטו להכי: (ב) רש"ר ד"ה היינו דאינטריך וכו' דס"ד דמינטרין וכרי דמ״ד אמינא וכו׳ להכי תני: (ג) ד״ה חסורי מחסרא וכרי אפילו לאחר שלשים יום דהתם לא פקעה וכרי להא דהאומר כל״ל ומיצות דמקודשת לאחר שלשים יום למקודשת נמחה שנשים יום נמחק: (ד) ד"ה תריץ לא לריכא אי הדר כל"ל ותיבות להת קמ"ל נמחק: (ה) בא"ד כל שלשים יום ולאחר שלשים יום שלמים הוי עולה הוה אמינא אי הדר ביה ואמר מעכשיו לאחר ל' יום שלמים לא הוי עולה קמ"ל אע"ג דהשתא הדר :כיה

גליון הש"ם

גם' וקא מנמנם ר' ירמיה. גיטין יא ע"ב. שבת דף סג :ע״ב

פירוש הרא"ש

מקדושה חמורה לקדושה קלה. סיינו עולה לכולה כליל לשלמים דכולה כליל לשלמים דנאכלים לזרים: מקדושה ה לקדושה חמורה יכא למימר. אלא ודאי חדא בקדושת דמים וחדא בקדושת הגוף אלמא קדושת הגוף פקעה ותיובתא דרבא: לימא תהוי תיובתא דבר פדא. לשון נדרים משונה כיון דאקשי לרבא דאפילו קלומת הגוף פקעה כ״ם קלומת הגוף פקעה כ״ם להוי תיובתא דבר פדא: ה״ק אם לא אמר מעכשיו שלמים לאחר שלשים יום עולה הוי. שלשים יום עולה הוי. וכן נריך להגיה בסיפא לאחר שלשים יום עולה ימעכשיו שלמים לאחר יום עולה אם לא [אמר] מעכשיו שלמים אבל השתא מעכשיו שנמים חבל השתח דאמר שלמים לא פקעה מיניה קדושת שלמים ולבר פדא איירי אף בקדושת דמים ולרבא איירי בקדושת הגוף ורישא נמני מיפרשא הגוף ורישא נמני מיפרשא הכי שור זה עולה כל שלשים יום ולאחר שלשים יום שלמים אם לא אמר כל ל׳ יום מולה לאחר לי יום שלמיס: דמקודשת אע"פ שנתעכלו המעות. דהני שנתעבדו המעות. דהני זווי לא לפקדון דמו ולא למלוה דמו: הניחא למ"ד אינה חוזרת. פלוגמא דרבי יוחנן וריש לקיש בפרק האומר (קדושין נט.) לא קדשה עלמה וחורה בה מהו ר"ל אמר אינה חוזרת סגן אמר חוזרת: הכא דאמירתו כמסירתו לגבוה להדיום. וחייב לקיים דבריו כאילו נדר דכתיב (דברים כג) מולא שפתיך תשמור ולא מלי למיהדר ביה: לבר פרא דאמר פראן חוזרות וקדושות. האי דקאמר לבר פדא לאו דוקא דעולא מודה בהא אלא משום דבר פדא אמרה